

תלמיד ורבו

מגד גבעות עולם

א

כעשר דקות ואמר להם "נו... תשובו עוד יומים".

ויהי מיומים שב המחזה על עצמו ונסעו מהלך שעתיים אל הגר"ל זצ"ל, ובחן אותם כבראשונה ובסיום הבחינה שתק כעשר דקות ושוב אמר להם "נו... תשובו עוד יומים".

וכששוב חזר המאורע על עצמו בשלישית וביקש הגר"ל לומר להם תשובו בעוד יומים, קפץ חברי ידי"נ הגר"ר יהושע רובניץ בבהלה ושאל: "האט דער ראש ישיבה אונז מקבל געווען אדער נישט" [האם נתקבלנו או לא].

ענה לו הגר"ל"מ: "בודאי נתקבלתם וכבר בפעם הראשונה נתקבלתם".

וחברי משתאים לו לר' ליב אם כן כל טורח זה למה, ולמה לא ענה להם תשובה זו בראשונה.

וען אותם ר' ליב בכבוד ראש "וויל איהר האט נישט געבעטען" [אתם לא בקשתם]. והוסיף ר' ליב

בצעירותי בהיותי כבן שש עשרה שנה שמעתי באומרים לי שישנו מקום תורה בו נקבצו ובאו גדולי התורה שבדור ובשם "מירער כולל" יכונה, וחשקה נפשי לילך לשם ללמוד תורה. וכשהצעתי זאת לאבי זצ"ל אמר לי שאינו מסכים שאלך שמה אא"כ יהיה למקום צביון של ישיבה עם פנימיה וחדר אוכל, ובחורים העוסקים בתורה ג' סדרים ביום ושאר הסדרים הנהוגים. ועם קוצר גילי ושנותי פניתי אז להגר"ל מאלין זצ"ל וביקשתי ממנו לפתוח ישיבה ולישא בעול הרבצת תורה, - ונעתר לבקשתי. ותיתי לי שעל ידי נתיסדה ישיבה קדושה זו.

ב

והנני להביא כאן סיפור מענין מאותו הפרק של התיסדות הישיבה, שניים מחברי שביקשו להצטרף לישיבה ההולכת ונפתחת שהו אז במחנה קיץ, והגר"ל"מ זצ"ל שהיה אמור לבוחנם לישיבה שהה בריחוק מקום במלון צוקער, וחברי אז נסעו מהלך רב כשתי שעות לבוא להבחן אצל הגר"ל"מ זצ"ל, לאחר שנבחנו כדת וכהלכה עם סיומה הביט בהם הגר"ל בשתיקה

ד

אף הוא הגאון ר' ליב היה אומר שמחויבי הביקוש של תלמיד לרבו הוא מחויב להחניף לו, ואף שחנופה מידה גרועה היא - אצל תלמיד לרבו בכלל שימושה של תורה ובקשת התורה הוא

ואת חטאי אני מזכיר שבשעה שלמדתי בבית התלמוד דברתי פעם אחת עם הגרל"מ זצ"ל בלימוד, ולא קיבלתי את מה שאמר לי ר' ליב.

אמר לי הגאון ר' לייזר זצ"ל: "עליך לעמול שבעה נקיים על כל מילה ומילה היוצאת מפי ר' לייב" [כיוצא בזה כתב המאירי על דברי רש"י].

ה

ומעשה ששאלתי להגרל"מ זצ"ל מה לומדים בזמן הבא, וענה לי שלומדים מסכת מנחות, ועניתי ואמרתי לו שכולל פלוני ג"כ לומד מסכת מנחות בזמן הבא.

שתק הג"ר לייב כחמש דקות והביט עלי בעיניו הבוהקות ואמר לי: "סאיז אנאנדער מנחות" [זאת מסכת מנחות אחרת]. . . ודוק היטב.

זצ"ל: "און אז מען בעט נישט טאהר מען נישט געבען" ["כשלא מבקשים - אסור לתת"].

וחדוש גדול חידש באותו הפרק, כי העולם אומר "אז מען בעט נישט - גיט מען נישט" ["כשלא מבקשים - לא נותנים"], - ויעוין ברש"י בראשית (ב, ה) על הפסוק "ואדם אין לעבוד את האדמה" [הענין], ור' ליב לימד "אז מען בעט נישט - טאהר מען נישט געבען" ["כשלא מבקשים - אסור לתת"] - דאיסורא נמי איכא.

ג

שיטה זו חזרה על עצמה גם בדרך הגדת השיעורים, זכורני שפעם אחת הודיע הג"ר לייב שהוא יאמר חבורה בשמעתא דפירי פירות [סדר השיעורים "בבית התלמוד" בעניני נשים נזיקין לא היה קבוע בעת ההיא וכל אחד אמר בעת שרצה, ורק בסדר קדשים היו שיעורים קבועים], ויהי היום המיועד לאמירת החבורה ביטל ר' ליב את החבורה, וכששאלו אותו על כך אמר: "לא ראיתי ביקוש לשמוע כדבעי".

וכשם שהיה נאה מקיים כך היה נאה דורש את הפסוק "הרחב פיך ואמלאהו", שרק לאחר הרחבת הפה כראוי בהכנת כלי הקליטה והקיבול ניתן לקיים, "ואמלאהו".